

30 серпня 1999

КУМЕДНЕ ЗНАЙОМСТВО

Джої

— Тобі просто треба не висовуватися й стримувати свій норов. Ти розумна дитина. Ти впораєшся. Просто пильнуй язика і не реагуй на всіляку маячню. Хочеш, щоб я зайшов із тобою?

— Фіг там.

— Хвилюватися — це нормально, Джо.

— Я не хвилююся.

— І боятися теж нормально.

— А схоже, наче я боюся? — прогарчав я, роздратований його постійною гіперопікою. — Я не маленький, Даре.

— Я знаю, — погодився старший брат, коли ми йшли стежкою до Баллілагінської державної школи — дорогою, яку він долав щодня впродовж останніх шести років. Його навчання в середній школі скінчилося, а моє — тільки починалося. — Я просто хочу, щоб усе пройшло добре.

— Ага, — пирхнув я. — Ну, нам обом відомо, що цього не станеться.

— Це твій новий старт, Джої, — сказав брат. — Що б там не сталося в початковій школі, усе тепер позаду. Не тягни за собою ті проблеми.

— Не існує жодних «нових стартів», — протягнув я. — Просто інше місце, переповнене тим самим лайном.

— Ти надто юний, щоб бути таким циніком.

— А ти надто розумний, щоб марнувати сили на цю мотиваційну промову, — відказав я. — Я не Шеннон, старий. Мені не потрібні слова чи тримання за руку.

— Хіба так уже погано, що я хочу провести тебе у твій перший день середньої школи?

— Ти міг зробити це й удома, — нагадав я йому. — Не потрібно було вести мене до школи. Я не маленький.

— Ти мій братик-малюк.

— Я ніколи не був малюком, Даре.

— Завжди такий самодостатній. — Він похитав головою і сумно всміхнувся. — А може, я просто хотів провести з тобою ще трохи часу?

— Ми живемо в одній кімнаті, — сухо відказав я, перекинувши рюкзак із, здавалося, тонною цеглин на інше плече. — Ми й так проводимо достатньо часу разом.

— Я люблю тебе, Джо, — зненацька ошелешив він мене. — Ти ж це знаєш, так?

— Ти мене *любиш*? — Я спіткнувся й поглянув на нього. — Що з тобою в біса не так?

— Нічого, — відповів він, його голос тремтів від емоцій. — Мені просто... треба, щоб ти це знав.

— Для чого? — запитав я, збентежений його рапто-вим зізнанням. Воно було недоречним і здалося мені дуже неправильним. — Що відбувається?

— Нічого. — Усміхаючись, він нахилився і скуйовдив моє волосся. — Нічого не відбувається, гівнюче. Просто хотів тобі це сказати.

— Гаразд... — Я підозріливо поглянув на брата, не впевнений, чи вірю йому. — Але якщо ти хоча б

подумаєш про те, щоб обійняти мене перед усіма цими людьми, я вліплю тобі по яйцях.

— У тебе вже ламається голос. — Він засміявся. — Мій молодший братик росте.

— Мені не потрібний грубий голос, щоб надерти тобі дупу, — відрізав я, наїжачившись.

Він закотив очі.

— Звісно, писклявчику.

— А тут усі дівчата носять такі короткі спідниці? — Я витріщився на купку дівчат, які вийшли зі шкільного автобуса на тротуар перед нами. — Забираю свої слова назад, Даре. — Я виширився до брата. — Гадаю, мені сподобається середня школа.

— Навіть не думай. — Даррен розсміявся й штурхнув мене ліктем. — Ці дівчата — шестикурсниці. Для них ти малюк-першокурсник.

— Я вже сказав тобі, що я ніякий не малюк, — відказав я з натяком, а тоді знову повернувся до прекрасних оголених ніжок та пружних сідниць.

— Хіба тобі не зарано думати про дівчат?

— Мені тринадцять.

— Буде в грудні.

— Закладаюся, я бачив більше цицьок, ніж ти.

— Мамині не рахуються.

Ми розсміялися, і кілька дівчат попереду обернулися.

— О боже! Даррене Лінчу! — запищала одна з білявок, тепло всміхнулася братові й підійшла прямо до нього. — Що ти тут робиш? Хіба ти не набрав своєї, типу, тисячу балів на іспиті в червні? Не вірю, що ти залишаєшся на шостий курс.

— Ні, не залишаюся. Просто привів брата в його перший день, — сказав Даррен і обійняв дівчину. —

14 І те саме я запитую в тебе. Що ти робиш у формі БДШ, дівчинко з Томмена?

— Я, е-е, перевелася сюди. Закінчу шостий курс у БДШ, — відповіла білявка напруженим тоном. — Зважаючи на всі обставини, це, е-е, буде, типу, найкраще, розумієш?

— Ага. — Брат кивнув, і в його погляді з'явилося співчуття, яке до біса мене спантеличило. — Знаю.

— То як там життя, Даре? — Вона швидко змінила тему з того, про що вони там у біса обмінювалися *промовистими* поглядами. Я закотив очі й ледве стримався, щоб не виблювати. — Я не бачила тебе з тих вихідних.

— Та я собі займався... — відповів він, почухавши потилицю. — Просто справами, знаєш?

— Ага. — Ще один багатозначний погляд. — Я знаю.

— А я ні, — вирішив втрутитися я, бо, а чому, бляха, ні? — Не хочете пояснити, про що в біса ви говорите?

Брат покірно зітхнув, а тоді представив нас.

— Ків, цей ротатий гівнюк — мій молодший брат. — Він повернувся до мене і вказав на дівчину: — Джо, це Ківа Янг. Ти, певно, не пам'ятаєш її з початкової школи, але її молодша сестра дружить із Шеннон.

Її блакитні очі зосередилися на моєму обличчі, вона всміхнулася.

— То ти наступний в ієрархії Лінчів, га?

— Очевидно, що так. — Я байдуже знизав плечима, а тоді повернувся до Даррена. — Ти вже закінчив цю мандрівку стежками пам'яті, чи мені ще десять хвилин постояти?

— Ох, Даре, — розсміялася вона. — А із цим тобі непросто, еге ж?

— І не кажи, — відповів брат, зітхнувши. — Було приємно побачити тебе, Ків. — Схопивши мене за

комір, він повів нас повз гурт дівчат угору до школи. — Бережи себе.

— І ти теж, Даре! — гукнула вона нам услід. — Залишайся на зв'язку.

— Залишайся на зв'язку? — Я похитав головою, вивираючись із його хватки. — Що це в біса означає?

— Хто його зна, — пробурмотів Даррен. — Сам знаєш, які ці дівчата.

— У тебе з нею був секс?

— Що? — Він зупинився й розвернув мене до себе. — Ні, у мене не було сексу з нею. Чому ти взагалі таке питаєш?

— Слухай, не будь таким праведником. — Я розсміявся, жартома штовхнувши його в груди. — Я ж знаю, що в минулому ти бував із дівчатами.

Даррен важко зітхнув.

— У цьому сенсі — ні.

— Ну, я думаю, ти їй подобаєшся, — сказав я, знову порівнявшись із ним кроком. — Вона дивилася на тебе таким солодкавим поглядом.

— Солодкавим поглядом, — засміявся Даррен. — Ти й справді дурень.

— Але це *правда*. — Я розреготався. — Я здивований, що вона не зомліла, побачивши тебе. — Я прокашлявся, притиснув долоню до чола й перекривив її слова: — «О, Даррене Лінчу. Це я насправді бачу тебе своїми очима? Спинися, моє тремтливе серце!»

— Який же ти гівнюк. — Брат засміявся.

— А ти темна конячка, — відрізав я у відповідь, примруживши очі й підштовхнувши його ліктем. — Є ще якісь білявки в цій школі, готові впасти до твоїх ніг? Бо я із задоволенням заберу їх собі.

— Закругляйся, — сказав він, сумно похитавши головою. — Насправді, усе не так. Вона просто хороша подруга.

— Не хвилюйся, Даре. Я знаю, що ти гей. Просто жартую...

— Господи боже, Джої! — прошипів Даррен, стиснувши долонею своє плече. Він озирнувся навколо — очі дикі, панічний погляд, — потім видихнув і пробурмотів: — Тихіше, гаразд?

— Чому ти це робиш? — запитав я, забувши про гарний настрій. Відчуваючи, як мені вривається терпець, я скинув із себе його руку. — Чому ти приховуєш те, ким є?

Він похитав головою, у його блакитних очах виднівся біль.

— Джої.

— Ні, це фігня якась, Даре, — наголосив я, бо не хотів облишати цю тему. — Я тебе не соромлюся, і ти не повинен.

— Я не соромлюся себе, — тихо відповів він.

— Ну й добре, — випалив я. — Бо тобі нема чого соромитися.

— Ага, знаєш, а батько каже, що є.

— Ага, знаєш, у сраку батька, — відказав я. — Це він має соромитися себе, а не ти.

— Ти усвідомлюєш, що ще шість років тому в цій країні гомосексуальність була кримінальним злочином?

— Так само, як і презервативи та будь-які інші засоби контрацепції, — гаркнув я. — Це лише доводить, що закони — це фігня.

— Джої...

— Ця країна відстала, Даррене. Ти це знаєш, — спечечався я. — Так, зараз стає краще, але ж ми обидва

знаємо, що основи наших законів більше пов'язані з релігією, ніж зі здоровим глуздом.

— Я справді не хочу про це говорити, Джої.

— А я не хочу бачити, як ти ходиш підібгавши хвіст, коли для цього немає жодних причин, — вів я далі. — Це фігня якась, Даррене. Кожне слово, що виходить з рота того чоловіка, — це повна хрін, тож не дозволяй йому змушувати тебе почуватися нікчемою. Батько живе в середньовіччі, тож навіть не думай дозволити йому затягнути тебе із собою.

— То що ти пропонуєш зробити, Джої? — запитав він утомленим тоном. — Вийти з ним на двобій?

Так.

— Ти можеш його здолати.

— Ні, не можу, — відповів брат. — Та й не кожна суперечка в житті має закінчуватись собачими боями.

— У нашому житті — кожна, — гаряче заперечив я. — Тож краще налаштуйтеся на бій і переконайтеся, що ти найбільший пес.

— Як ти, писклявчику?

— Я, може, і не найбільший пес у бійці, — неохоче визнав я. — Але в мене завжди найгостріші зуби.

— Типу як у приказці: не розмір собаки має значення, а його бойовий дух?

Я кивнув.

— Оце вже по-моєму.

Даррен чудернацько глянув на мене.

— Тож, на твою думку, ми живемо за законом джунглів?

— Це не на мою думку, Даре. Це факт.

— Знаєш, — сумно протягнув брат, — я ніяк не можу зрозуміти, чи цей твій стрижень стане для тебе порятунком, чи загибеллю.